

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 1 JULI 1976 ¹

J. E. de Wind
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 62-75

Samenvatting

Ambtenaren — Bevordering — Keuze — Criteria — Beoordelingsbevoegdheid van de administratie

(Statuut van de ambtenaren, art. 45)

Ook wanneer het tot aanstelling bevoegde gezag de waardering van de superieuren vergeleken bij andere beoordelingsfactoren wellicht te zwaar heeft doen wegen, is niettemin dit gezag statutair bevoegd bij bevorderingen een keuze te

maken aan de hand van de resultaten van een vergelijkend onderzoek — volgens de methode die het daartoe het meest geschikt acht — van de verdiensten en beoordelingsrapporten der voor bevordering in aanmerking komende kandidaten.

In de zaak 62-75,

JAN ELIZA DE WIND, ambtenaar bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Sint-Genesius-Rode (België), ten deze vertegenwoordigd door M. Denys, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Loesch, advocaat aldaar, 2, rue Goethe,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. C. Fischer, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur M. Cervino, Bâtiment CFL, Place de la Gare,

verweerster,

betreffende onder meer een verzoek tot nietigverklaring van de lijst van meest verdienstelijke ambtenaren, gepubliceerd in de Officiële Mededelingen van

¹ — Procestaal: Nederlands.

28 oktober 1974, en van de plaatsing op deze lijst en van de bevordering tot de rang A 4 van E. en P., alsmede van het stilzwijkend besluit van verweester tot afwijzing van het door verzoeker op 17 december 1974 ingediende verzoek,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, Kamerpresident, A. M. Donner en F. Capotorti, rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl

Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de door partijen schriftelijk voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, is sedert 14 september 1964 in dienst van de Commissie; op 1 oktober 1964 werd hij aangesteld als ambtenaar in de rang A 5 in het Directoraat-generaal Sociale Zaken, afdeling Beroepsopleiding. Van augustus 1969 tot juli 1972 was hij werkzaam in de afdeling Industriële en beroepsbetrekkingen, arbeidssociologie. Thans is hij belast met het secretariaat van een aantal paritair samengestelde commissies en werkgroepen, alsmede contactvergaderingen met vertegenwoordigers van verscheidene beroepsorganisaties.

In het najaar 1974 vonden bevorderingen van de rang A 5 naar de rang A 4 plaats. De lijst van de meest verdienstelijke ambtenaren die in aanmerking kwamen voor bevordering, werd gepubliceerd in de brochure „Officiële Mededelingen”. Verzoekers naam kwam niet voor op deze lijst.

In casu werd gebruik gemaakt van de „procedure van voorafgaande raadpleging”, vastgesteld bij besluit van de Commissie van 21 december 1970 en gewijzigd bij besluit van 14 juli 1971. Overeenkomstig deze procedure werden vijf bevorderingscomités ingesteld, respectievelijk voor de categorieën A, B, C en D en de talengroep LA, welke tot taak hadden „een onderzoek in te stellen aangaande de ambtenaren die op grond van de bepalingen van het statuut in aanmerking komen voor bevordering in een bepaald dienstjaar.”

Om de taak van het bevorderingscomité te vergemakkelijken heeft de Commissie op 18 juni 1973 een methode vastgesteld voor de beoordeling van ambtenaren in de rang A 5 welke voor bevordering tot A 4 in aanmerking komen. Deze methode bepaalt het volgende:

- De verschillende directeuren-generaal stellen een lijst op van hun ambtenaren in de rang A 5 die voor bevordering in aanmerking komen, en dienen deze in bij het bevorderingscomité. Elke directeur-generaal bepaalt zelf de rangorde waarin de voor bevordering voorgedragen ambtenaren op die lijst worden geplaatst.
- Het bevorderingscomité, dat in de voordrachten zelf en in de rangorde wijzigingen kan aanbrengen, kent elke ambtenaar een bepaald aantal punten toe, overeenkomstig de aanwijzingen van de „Methode”. Alle ambtenaren op de lijst krijgen punten volgens onderstaande „objectieve” criteria:

- leeftijd,
- anciënniteit in de rang,
- anciënniteit in de dienst,
- beoordelingsrapport: dit omvat drie rubrieken (vakbekwaamheid, prestaties, gedrag in de dienst) die elk van een der volgende beoordelingen kunnen worden voorzien: „hoger dan normaal”, „normaal”, „lager dan normaal”.

Bovendien kent het bevorderingscomité aan een *bepaald aantal* van de op de lijst geplaatste ambtenaren punten toe op grond van hun bevorderingsprioriteit overeenkomstig hun plaats op de lijst van de directeuren-generaal. Het aantal ambtenaren die voor deze extra punten in aanmerking komen, hangt af van het totale aantal op de lijst geplaatste ambtenaren.

- Ten slotte moet het bevorderingscomité een ontwerp-lijst opstellen „van de meest verdienstelijke ambtenaren die voor een bevordering tot A 4 in aanmerking komen” en deze ontwerp-lijst bij de Commissie indienen. De op deze lijst voorkomende amb-

tenaren die niet worden bevorderd, krijgen 25 punten voor het volgende dienstjaar.

Aangezien in casu de directeur-generaal van DGV, waartoe verzoeker behoort, twaalf ambtenaren voor bevordering had voorgedragen, kwamen slechts de vier eerstgeplaatsten in aanmerking voor de extra punten op grond van bevorderingsprioriteit. (Volgens artikel 1, lid 1, sub c, van de „Beoordelingsmethode” en het daarbij gevoegde overzicht, krijgt, in geval het aantal ambtenaren op de voordracht tussen 11 en 13 bedraagt, de eerstgeplaatste 70 punten, de twee volgende 45 punten en de vierde 20 punten.)

De rangorde op de oorspronkelijke voordracht luidde als volgt:

1. E., 2. O., 3. W., 4. P2, 5. P., 6. *De Wind*.

Nadat het bevorderingscomité, op verzoek van de door het Centrale Personeelscomité aangewezen leden, bijzondere aandacht had besteed aan het geval P. en dat van een tweede persoon, wijzigde het de rangorde als volgt:

1. E., 2. O., 3. P., 4. W., 5. P2, 6. *De Wind*.

De puntenwaardering zag er aldus uit:

<i>E.</i>	aantal punten
leeftijd	54
anciënniteit in de rang	6
anciënniteit in de dienst	13
beoordelingsrapport	30
	<hr/>
	103
bevorderingsprioriteit: (1e)	70
	<hr/>
	173
<i>O.</i>	aantal punten
leeftijd	45
anciënniteit in de rang	16
anciënniteit in de dienst	8
beoordelingsrapport	30
	<hr/>
	99

bevorderingsprioriteit: (2e)	45
	144
<i>P.</i>	aantal punten
leeftijd	59
anciënniteit in de rang	18
anciënniteit in de dienst	9
beoordelingsrapport	20
	106
bevorderingsprioriteit: (3e)	45
	151
<i>De Wind</i>	aantal punten
leeftijd	46
anciënniteit in de rang	20
anciënniteit in de dienst	10
beoordelingsrapport	30
	106
bevorderingsprioriteit: (6e)	0
	106

Hieruit blijkt dat verzoeker het hoogste aantal punten behaalde voor de drie „objectieve” criteria: anciënniteit in de rang en in de dienst en beoordelingsrapport. Dit laatste bevat immers in alle drie rubrieken de vermelding „hoger dan normaal”, hetgeen verzoeker 30 punten opleverde. Daartegenover heeft P. tweemaal „hoger dan normaal” en eenmaal „normaal”, namelijk voor „prestaties”, zodat hem hier 20 punten werden toegekend. Dat verzoeker niet op de lijst van de meest verdienstelijke ambtenaren werd geplaatst, is dus een gevolg van de puntenwaardering van zijn *bevorderingsprioriteit*.

Aangezien hij in de oorspronkelijke voordracht op de zesde plaats stond, kreeg hij daarvoor geen punten en werd hij ingehaald door ambtenaren die „objectief” minder hoge punten hadden.

Het comité legde de Commissie een ontwerp-lijst voor die de alfabetisch gerangschikte namen van 66 ambtenaren in

de rang A 5 bevatte. Tijdens haar vergadering van 23 oktober 1974, waarbij zij naar eigen zeggen gelegenheid had het persoonsdossier van alle ambtenaren te raadplegen, stelde de Commissie de lijst van de meest verdienstelijke ambtenaren vast. Tijdens haar vergadering van 20 november 1974 bevorderde zij 55 ambtenaren tot de rang A 4.

Verzoeker diende bijgevolg op 17 december 1974 een klacht in bij het tot aanstelling bevoegde gezag op grond van artikel 90 van het statuut van de ambtenaren.

Toen de Commissie niet binnen de gestelde termijn daarop had geantwoord, hetgeen betekende dat het verzoek stilzwijgend was afgewezen, stelde verzoeker op 14 juli 1975 het onderhavige beroep in.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- a) nietig te verklaren de lijst van de meest verdienstelijke ambtenaren die werd gepubliceerd in de Mededelingen van 28 oktober 1974;
- b) nietig te verklaren de beschikking waarbij E. en P. voorkomen op de lijst van ambtenaren die aanspraak maken op een bevordering naar de rang A 4; nietig te verklaren de beschikking waarbij E. en P. werden bevorderd tot de rang A 4, daar zij door de Commissie is gegeven zonder dat zij rechtens in voldoende mate de verdiensten van alle kandidaten en in het bijzonder die van verzoeker vergelijkend zou hebben onderzocht;
- c) te vernietigen althans nietig te verklaren, het stilzwijgend genomen besluit van de Commissie van de Europese Gemeenschappen tot afwijzing van het door verzoeker op 17 december 1974 ingediende verzoek;
- d) de Commissie van de Europese Gemeenschappen te veroordelen in de kosten van het geding;

- e) verzoeker akte te verlenen dat hij zich voorbehoudt alle middelen zowel feitelijke als rechtens voor te dragen waartoe het verweer van de wederpartijen of de door haar geproduceerde stukken aanleiding zouden kunnen geven;
- f) Subsidiair:
de Commissie te bevelen het proces-verbaal over te leggen van de zitting van 23 oktober 1974 althans het gedeelte daarvan dat op de aanduiding van de personen die in aanmerking komen voor een bevordering naar A 4, betrekking heeft;
de Commissie te bevelen het proces-verbaal over te leggen van de zitting of althans het gedeelte daarvan dat betrekking heeft op bevordering van E. en P.;
- g) de directeur-generaal en het afdelingshoofd van verzoeker als getuigen op te roepen;
- h) de Commissie te bevelen de beoordelingsrapporten en de persoonsdossiers van E. en P. voor te leggen.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

- a) de conclusies van verzoeker als ongegrond af te wijzen;
- b) verzoeker in de kosten te verwijzen;
- c) ingeval het overeenkomstig verzoekers conclusies een getuigenverhoor gelast, ook diens directeur J. Peel te horen, al dan niet in de plaats van verzoekers diensthoofd J. Danis.

III — Middelen en argumenten van partijen

a) *Ten aanzien van het eerste middel; ongelijke behandeling van de kandidaten*

Verzoeker betoogt dat de directeuren-generaal, door op discretionaire wijze en buiten de objectieve criteria om extra punten toe te kennen, in feite zelf de lijsten van de kandidaten voor een bevordering vastleggen zonder dat een vergelijkend onderzoek naar de verdiensten werd ingesteld. Aldus kunnen ambtenaren met

driemaal de vermelding „zeer goed” in hun beoordelingsrapport van de lijst der meest verdienstelijke ambtenaren worden uitgesloten ten bate van anderen waarvan de beoordelingsrapporten slechts een of tweemaal „zeer goed” vermelden.

Verweerster stelt dat de lijsten van de meest verdienstelijke ambtenaren uitsluitend worden vastgesteld door de Commissie zelf aan de hand van de ontwerp-lijst van het bevorderingscomité. De directeuren-generaal hebben slechts de bevoegdheid en de taak om de daarvoor in aanmerking komende ambtenaren in hun dienst, gerangschikt naar prioriteit, ter bevordering voor te dragen. Bij de beraadslagingen van de bevorderingscomités legt die prioriteit uiteraard gewicht in de schaal, maar het is geenszins de enige factor waarmee die comités rekening moeten houden. De „Beoordelingsmethode” geeft van die factoren een niet-limitatieve opsomming, en volgens artikel 4, lid 3, „dient het comité derhalve van geval tot geval de onderscheiden factoren te beoordelen”. Aangezien de oorspronkelijke bevorderingsvoorstellen van de directeuren-generaal en de diensthoofden, met de aangegeven prioriteiten, vóór de eerste vergadering van het comité in de Personeelskoerier worden gepubliceerd, hebben de betrokken ambtenaren gelegenheid hun opmerkingen over die voorstellen tijdig ter kennis van de leden van het comité te brengen.

Alle voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren worden op gelijke wijze behandeld; er vinden immers uitvoerige besprekingen plaats met de betrokken directeuren en afdelingshoofden, waarbij de objectieve factoren zoals leeftijd en anciënniteit op het niveau van het directoraat-generaal zorgvuldig worden afgewogen. Ook subjectieve factoren, zoals de vergelijkende beoordeling van bekwaamheid en gedrag, mogen meewegen; dit is in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof, zoals weergegeven door Advocaat-Generaal Roemer in zijn conclusie in de gevoegde zaken 27 en 30-64 (Jurispr. 1965, blz. 745);

„dat blijkens de Jurisprudentie van het Hof voor een bevordering niet enkel de prestaties in de dienst meetellen, maar ook andere subjectieve elementen, zoals karakter en persoonlijkheid van de ambtenaar, van belang zijn. Daarenboven heeft het Hof reeds herhaaldelijk en terecht geweigerd in kwesties van bevorderingen zijn eigen oordeel in de plaats van de subjectieve waarderungen van de administratie te stellen”.

Het feit dat een ambtenaar wiens beoordelingsrapport drie vermeldingen „hoger dan normaal” bevat, uiteindelijk niet en een ambtenaar met twee dergelijke vermeldingen wel werd bevorderd, is op zichzelf geen bewijs van ongelijke behandeling. Kennelijk beoogt het statuut de keuze niet alleen te doen afhangen van de beoordelingsrapporten, maar ook van de verdiensten.

Voor repliek zegt *verzoeker* dat het stelsel van prioriteitspunten, die zonder enige motivering aan de Commissie worden gepresenteerd, het door de Commissie gewilde systeem van „bevordering naar

objectieve maatstaven” op losse schroeven zet. Immers, E. die evenals verzoeker drie vermeldingen „hoger dan normaal” in zijn beoordelingsrapport had, was slechts drie jaar opgenomen in de rang A 5, terwijl verzoeker er al tien jaar had opzitten en in de laatste salaristrap was ingedeeld. Waar hij bovendien drie vermeldingen „hoger dan normaal” had, was het in overeenstemming met het gebruik dat hij voor bevordering werd voorgedragen. Maar omdat de directeur-generaal E. als eerste had geplaatst, had deze daarvoor 70 punten gekregen, zodat hij in totaal 173 punten had.

Het voorbeeld van P. is nog duidelijker. Deze behoort tot hetzelfde directoraat als verzoeker. Beide zijn door dezelfde directeur beoordeeld (met drie vermeldingen „hoger dan normaal” voor verzoeker tegen slechts twee voor P.). De vermelding „normaal” is P. toegekend voor zijn „prestaties” in de dienst, welke rubriek blijkens onderstaande tabel in de waarderingsmethode van de Commissie juist het zwaarst weegt:

kennis	prestaties	gedrag	totaal aantal punten
hoger dan normaal	hoger dan normaal	normaal	27
normaal	hoger dan normaal	hoger dan normaal	24
hoger dan normaal	normaal	hoger dan normaal	20

In tegenstelling tot wat verweerster beweert, heeft noch de directeur-generaal van DG V noch de Commissie zelf nadere inlichtingen gevraagd over de betrokken rapporten aan verzoekers afdelingshoofd of aan zijn directeur.

Men zou kunnen veronderstellen dat ofschoon verzoeker op grond van objectieve factoren 106 punten behaalde, de beoordeling van de subjectieve elementen (zoals karakter en persoonlijkheid) in zijn nadeel uitviel. Het beoordelingsrapport evenwel vermeldt onder de rubriek gedrag: „conscience professionnelle remarquable; grande discrétion; relations avec

les tiers et les collègues toujours empreints de courtoisie.” Ten slotte moet men zich afvragen of E. wel voor bevordering in aanmerking kon komen: hij was eerst per 1 oktober 1971 in de rang A 5 benoemd en zijn beoordelingsrapport van 30 juni 1973 heeft dus betrekking op een tijdvak van minder dan twee jaar.

Voor dupliek zegt *verweerster* dat de directeuren-generaal naast de beoordelingsrapporten nog andere subjectieve en objectieve factoren in aanmerking moeten nemen. Het is dus onjuist dat een bevorderingsvoordracht waarop de volgorde

der kandidaten niet geheel overeenkomt met die van hun beoordelingsrapporten, om die reden een bijzondere motivering zou behoeven, of dat de Commissie dienaangaande bijzondere inlichtingen zou moeten inwinnen.

Het is onjuist dat het gebruikelijk is een ambtenaar in de laatste salaristrap en met drie beoordelingen „hoger dan normaal” voor bevordering voor te dragen.

Ten slotte had E. op 31 december 1973 wel een anciënniteit van meer dan twee jaar in de graad A 5.

b) Ten aanzien van het tweede middel: schending van artikel 45, lid 1, van het Statuut

Verzoeker verwijst naar de conclusie in de gevoegde zaken 94 en 96-63 (Jurispr. 1964, blz. 655), waarin de Advocaat-Generaal betoogt dat het arrest-Raponi „nadrukkelijk onderstreept dat voor het bevorderingsbesluit een scrupuleus onderzoek aan de hand van vergelijkbare dossiers nodig is om die beschikking met volledige kennis van zaken te kunnen nemen, terwijl voorts de eis wordt gesteld de verdiensten te beoordelen op gelijke voet en gelet op vergelijkbare ambtsberichten en inlichtingen.” Artikel 45 eist dat een vergelijkend onderzoek wordt ingesteld naar de verdiensten van alle kandidaten die in aanmerking komen voor een bevordering, en niet enkel van de personen die voorkomen op een lijst van de meest verdienstelijken. *Verzoeker* is uitgesloten van het onderzoek naar de verdiensten, aangezien de diensthoofden alleen de verdiensten hebben onderzocht van de ambtenaren die zij voor bevordering hadden voorgedragen. Hij is bijgevolg door willekeur van het vergelijkend onderzoek uitgesloten.

Verweerster antwoordt dat het vergelijkend onderzoek zich in alle stadia van de procedure heeft uitgestrekt tot alle voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren. Maar zelfs indien dit onderzoek zich zou hebben beperkt tot de

door de directeuren-generaal voor bevordering voorgedragen ambtenaren, zou *verzoeker* niet zijn uitgesloten, omdat hij immers in de voordracht was opgenomen.

Anders dan *verzoeker* met betrekking tot de gevolgde procedure beweert, heeft de directeur-generaal van DG V, S., zijn voorstel ingediend na overleg met de directeur en het afdelingshoofd van *verzoeker*. Evenmin heeft de directeur-generaal „naar eigen goeddunken geoordeeld dat *verzoeker* niet voor bevordering in aanmerking kwam”. *Verzoeker* is wel op de voordracht geplaatst, ook al waren zijn kansen vanwege zijn zesde plaats vrij gering.

Het onderzoek van de Commissie heeft zich niet beperkt tot de ambtenaren die het bevorderingscomité op zijn ontwerplijst had opgenomen. Ten overvloede zij erop gewezen dat de Commissie ook bij haar bevorderingsbesluit de lijst van alle voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren (waaronder *verzoeker*) vóór zich had en gelegenheid had hun persoonsdossier en beoordelingsrapporten te raadplegen.

Voor replik zegt *verzoeker* dat de passages in het proces-verbaal van de vergaderingen van 23 oktober en 20 november 1974, volgens welke de Commissie gelegenheid had van alle bevorderbare ambtenaren de persoonsdossiers en beoordelingsrapporten te raadplegen en hun verdiensten heeft onderzocht, „standaardclausules” zijn.

Verweerster dient derhalve de beoordelingsrapporten en persoonsdossiers van E. en P. over te leggen.

Verweerster bestrijdt *verzoekers* bewering dat de vermeldingen in de processen-verbaal van de genoemde vergaderingen der Commissie standaardclausules zouden zijn.

Overwegende dat overeenkomstig de beschikking van het Hof (Eerste Kamer) van 19 februari 1976, de vroegere direc-

teur-generaal van DG V, S., ter terechtzitting van 1 april 1976 als getuige is gehoord; dat verzoeker op deze terechtzitting was vertegenwoordigd door M. Denys, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en verweerster door haar juri-

disch adviseur R. C. Fischer, als gemachtigde;

Overwegende dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 21 mei 1976 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat verzoeker bij op 14 juli 1975 ingesteld beroep het Hof heeft verzocht om nietigverklaring van a) de lijst van meest verdienstelijke ambtenaren, gepubliceerd in de „Officiële Mededelingen” van 28 oktober 1974, b) de plaatsing op deze lijst en de bevordering tot de rang A 4 van twee ambtenaren, E. en P., en c) het stilzwijgend besluit van verweerster tot afwijzing van verzoekers klacht overeenkomstig artikel 90 van het ambtenarenstatuut;
- 2 Overwegende dat verweerster in casu gebruik heeft gemaakt van de bij besluit van 21 december 1970 vastgestelde „procedure van voorafgaande raadpleging”, ingevolge waarvan vijf bevorderingscomités zijn ingesteld, respectievelijk voor de categorieën A, B, C en D en de talengroep LA, die tot taak hadden „een onderzoek in te stellen aangaande de ambtenaren die op grond van de bepalingen van het statuut in aanmerking komen voor bevordering in een bepaald dienstjaar”;
- 3 dat de Commissie, om de taak van het bevorderingscomité voor ambtenaren van de categorie A te vergemakkelijken, op 18 juni 1973 een methode heeft vastgesteld „voor de beoordeling van ambtenaren in de rang A 5 welke voor bevordering tot A 4 in aanmerking komen”, volgens welke de directeurgeneraal een lijst moeten opstellen van hun voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren in de rang A 5, gerangschikt naar prioriteit;
- 4 dat deze voordrachten worden voorgelegd aan het bevorderingscomité, dat er wijzigingen in kan aanbrengen en iedere ambtenaar punten toekent volgens objectieve criteria — zoals leeftijd, anciënniteit in de rang en in de dienst, de beoordelingsrapporten — en bovendien, aan een bepaald aantal ambtenaren, extra punten op grond van hun bevorderingsprioriteit overeenkomstig hun plaats op de door de bevoegde directeur-generaal vastgestelde lijst, waarbij het aantal ambtenaren dat voor laatstbedoelde punten in aanmerking komt,

afhangt van het totale aantal op de lijst van elk directoraat-generaal geplaatste ambtenaren;

- 5 Overwegende dat in het onderhavige geval het aantal ambtenaren van het directoraat-generaal V, die voor bevordering in aanmerking kwamen, twaalf bedroeg, zodat ingevolge de „Beoordelingsmethode” slechts aan de vier eerstgeplaatsten prioriteitspunten konden worden toegekend;
- 6 dat verzoeker, die als zesde was geplaatst, op grond daarvan geen extra punten heeft gekregen;
- 7 Overwegende dat hij betoogt dat de kandidaten die voor bevordering in aanmerking komen, door de willekeurige toekenning van extra punten ongelijk worden behandeld, waardoor artikel 45 van het statuut zou worden geschonden;
- 8 dat, inzonderheid, het beoordelingsrapport van P., een van de twee ambtenaren waarvan de schrapping van de lijst van meest verdienstelijke ambtenaren wordt gevorderd, onder de rubriek „prestaties” — welke blijkens de aan het dossier toegevoegde waarderingmethode van de Commissie het zwaarst weegt — tweemaal de vermelding „hoger dan normaal” en eenmaal „normaal” bevat, terwijl verzoekers beoordelingsrapport onder alle rubrieken „hoger dan normaal” vermeldt;
- 9 dat verzoeker, vergeleken met P., een groter aantal punten heeft gekregen op grond van de twee andere objectieve criteria, anciënniteit in de rang en anciënniteit in de dienst;
- 10 dat dus de waardering van de subjectieve factoren door zijn directeur-generaal in zijn nadeel is uitgevallen, terwijl de rubriek „gedrag in de dienst” van het beoordelingsrapport — een naar zijn aard meer objectieve factor — gunstiger voor hem was;
- 11 Overwegende dat, volgens verzoeker, de door de Commissie vastgestelde beoordelingsmethode voor ambtenaren die voor bevordering in aanmerking komen, weliswaar als objectief wordt gepresenteerd, doch in werkelijkheid

vanwege de afweging tussen enerzijds de op grond van objectieve criteria toegekende punten en anderzijds de punten toegekend op grond van de prioriteit overeenkomstig de plaats op de lijsten van de directeuren-generaal, zeer veel ruimte laat aan de voorkeur van laatstgenoemden en van de bevorderingscomités;

- 12 dat hij in het bijzonder bezwaar maakt tegen het feit dat op grond van de door de directeur-generaal van het directoraat-generaal V opgestelde rangorde extra punten zijn toegekend aan de kandidaten E. en P.;
- 13 Overwegende dat E. op het tijdstip waarop de lijst werd opgesteld, slechts een anciënniteit van drie jaar in de rang A 5 had, terwijl P. weliswaar negen dienstjaren in de rang A 5 had, doch slechts 20 punten op grond van zijn beoordelingsrapport, tegenover 30 punten (het maximaal haalbare) voor verzoeker;
- 14 dat evenwel blijkens de mondelinge getuigenverklaring van S., directeur-generaal van het directoraat-generaal V, E. wegens zijn uitstekende kwaliteit van zijn werk als eerste op de lijst is geplaatst;
- 15 dat uit die getuigenverklaring voorts blijkt dat P., die aanvankelijk vijfde op de lijst was, vervolgens als derde is geplaatst op verzoek van het Personeelscomité, dat met name had aangevoerd dat P.'s bevordering werd gerechtvaardigd door zijn leeftijd (59 jaar), aangezien genoemd Comité van mening was dat een ambtenaar in de rang A 5 in het algemeen voor zijn pensionering tot A 4 moet worden bevorderd;
- 16 dat zo verzoeker, en niet P., als vijfde ware geplaatst, het Personeelscomité blijkbaar niet tussenbeide zou zijn gekomen om hem de derde plaats te verzekeren, hetgeen het met het oog op diens leeftijd wel ten behoeve van P. heeft gedaan;
- 17 dat, ofschoon wellicht de Commissie de waardering van de directeuren-generaal vergeleken bij andere beoordelingsfactoren te zwaar heeft doen wegen, zij niettemin statutair bevoegd is bij bevorderingen een keuze te maken aan de hand van de resultaten van een vergelijkend onderzoek — volgens de methode die zij daartoe het meest geschikt acht — van de verdiensten en beoordelingsrapporten der voor bevordering in aanmerking komende kandidaten;

18 dat niet is gebleken dat de Commissie door E. en P. te bevorderen haar bevoegdheid heeft overschreden;

19 dat het beroep mitsdien moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

20 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

21 dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

22 dat evenwel ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering in de door personeelsleden van de Gemeenschappen aanhangig gemaakte beroepen de kosten door de instellingen gemaakt, te haren laste blijven;

23 Overwegende dat termen aanwezig zijn om de kosten van de maatregelen van instructie door verweerster te doen dragen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende,

1. verwerpt het beroep;
2. verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen;
3. verwijst verweerster in de kosten van het getuigenverhoor.

O'Keeffe

Donner

Capotorti

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op één juli negentienhonderdzesenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

A. O'Keeffe